

Bilag til f. t. l. om postbefordring

skud til Post Danmark på i dag godt 465 mio. kr. årligt.

Baggrunden for de danske krav vedrørende konkurrencemæssige forhold, som de er udmøntet i regnskabsreglementet med tilhørende konkurrenceretlige retningslinier, skal ses i lyset af den politiske aftale 1994 om etablering af Post Danmark. Det var en aftale mellem den daværende regering (S, R, og CD) på den ene side og Venstre og Konservative på den anden side. Desuden tilsluttede SF sig aftalen.

Af hensyn til de private virksomheder, som måtte forvente en øget konkurrence fra Post Danmark, ønskede Venstre og Konservative sikkerhed for, at konkurrencen i postsektoren blev udøvet af Post Danmark på lige og fair vilkår. Især var partierne interesserede i at sikre, at Post Danmark ikke kunne benytte indtægter fra ene-retsområdet til at understøtte konkurrenceaktiviteter, medmindre der var tale om aktiviteter som led i befordringspligten. Det var derfor et led i aftalen, at der skulle fastsættes et regnskabsreglement på baggrund af et sæt konkurrenceretlige retningslinier.

5. Post Danmarks årsrapport 2002 vedr. delregnskaber for selskabets hovedforretningsområder

Af Post Danmarks årsrapport 2002 under afsnittet om delregnskaber for Post Danmarks hovedforretningsområder fremgår det, at det er selskabets opfattelse, at de fastlagte omkostningsfordelingsprincipper ikke giver et tilstrækkeligt fyldestgørende billede af virksomhedens forretningsmæssige indtjeningsstruktur.

I overensstemmelse med de konkurrenceretlige retningslinier, der gælder for selskabet, baserer Post Danmark A/S sine forretningsmæssige beslutninger på en allokering af samproduktionsfordele med baggrund i de enkelte forretningsområders markedsmæssige vilkår.

Selskabet oplyser, at dette omkostningsfordelingsprincip tilsvarende har været grundlaget for Europa-Kommissionens konkurrenceretlige beslutning af 20. marts 2001 (COMP/35.141) i en sag anlagt mod Deutsche Post A. G. vedrørende prissætningen for postordrepakker.

6. Europa-Kommissionens afgørelse

Europa-Kommissionen har undersøgt en konkret klagesag indbragt af private pakkevirksomheder, som mente, at Deutsche Post A. G.

(DPAG) foretog krydssubsidiering af selskabets befordring af postordrepakker.

Kommissionen konkluderede på baggrund af sin undersøgelse af klagesagen, at DPAG har brugt 572 mio. EUR, som virksomheden modtog af staten til finansiering af sine forsyningspligtigheder, til at finansiere en aggressiv prispolitik, der skulle underbyde private konkurrenter i pakkesektoren i perioden mellem 1994 og 1998. Denne adfærd er i strid med det grundlæggende princip om, at virksomheder, der modtager offentlig støtte til at finansiere deres forsyningspligtigheder, ikke må anvende disse midler til at subsidiere konkurrenceprægede aktiviteter. Den tyske regering har en frist på to måneder til at underrette Kommissionen om, hvordan den vil inddrive det beløb, Deutsche Post ulovligt har brugt i den kommercielle sektor.

I dette tilfælde definerer Kommissionen krydssubsidiering som det forhold, at indtægterne fra en tjeneste ikke er tilstrækkelige til at dække de specifikke meromkostninger (de omkostninger, der *alene* opstår som følge af den pågældende tjeneste), mens en anden tjeneste (in casu: brev tjenester) har en indtjening, som overstiger "stand alone"-omkostningerne¹¹⁾, således at overskud fra denne sidste tjeneste overføres til den tabsgivende tjeneste.

Det centrale ved vurderingen af omkostningsfordelingen og dermed afgørelse af, om der foreligger krydssubsidiering, er sondring mellem *fælles faste* omkostninger (som ikke entydigt kan henføres til en bestemt tjeneste) og de *ydelsesspecifikke* omkostninger (som alene opstår ved en bestemt tjeneste).

Afgørelsen DPAG gør sig således nogle overvejelser om den *kapacitetsreserve*, som den befordringspligtige virksomhed må have til sin rådighed for at kunne leve op til de forpligtelser for leveringskvalitet, som gælder for de almindelige befordringspligtige tjenester¹²⁾.

DPAG vil som følge af befordringspligten have pligt til at råde over en kapacitet, der tillader DPAG at betjene alle kunder med pakketjenester. Omkostningerne til reservekapaciteten kan altså ikke beregnes som "ydelsesspecifikke" og henføres til en bestemt tjeneste (som kunne falde bort), men betragtes af Kommissionen som fælles faste omkostninger.¹³⁾

Det centrale begreb er de *ydelsesspecifikke* omkostninger, dvs. de meromkostninger, som bliver udløst alene på grundlag af den bestemte